

РЕШЕНИЕ

№ 33433

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 02.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8956** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Н. Б. Б., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на К., [дата на раждане] в [населено място], К. против Решение № 4432/07.08.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат твърдения за постановяване на решението при съществено противоречие на материалния закон и нарушение на административно производствените правила от АПК и в противоречие с Директива 2011/95/ЕС на Европейският парламенти на Съвета от 13.12.2011г. Иска се отмяната на обжалваното решение, тъй като не е направена преценка, че жалбоподателят принадлежи към ЛГБТ общността, и това е повод за полицейски и съдебно преследване срещу него, поради сексуалната му ориентация.

В с.з. назначеният процесуален представител на жалбоподателя - адв. С. М., редовно призован, не се явява. Жалбоподателят, редовно призован се явява лично и заявява, че иска делото да се гледа без процесуалния представител. Поддържа твърденията си, че е преследван от К. власти и от етническата си група „басса“, към която принадлежи, поради сексуалната си ориентация, представя доказателства за това че е издирван в държавата си на произход, като при евентуално завръщане там ще бъде изложен на опасност от тежки посегателства и насилие, както и заплахи срещу личността. Твърди, че принадлежността му към определена социална група и

сексуалната му ориентация, го излагат на опасност от наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуалните действия в Република К..

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, се представлява от юрк. Кръстена, редовно упълномощена, оспорва жалбата. Твърди, че решението на ДАБ е законосъобразно, издадено при спазване на административно-производствените правила и материалния закон. При издаването му органът е преценил, че чуждият гражданин не отговаря на законовите разпоредби на ЗУТ и по-скоро има мигрантски подбуди и твърденията от неговата бежанска история отговарят на мигрант - не на лице, нуждаещо се от международна закрила.

За Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № УП-17733 от 03.06.2025 г. до ДАБ при МС, жалбоподателят е поискал предоставяне на международна закрила. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ и национален паспорт АА304433 изд. от К. 31.08.2022г. валиден до 31.08.2027г.. На жалбоподателя е съставен регистрационен лист с приложение и той е получил копие от Указания относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях. Съгласно чл. 63а, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците е проведено интервю, за което е съставен протокол рег. № УП 6396 от 05.06.2025 г., подписан от жалбоподателя, преводач и интервюиращия орган. В него чужденецът заявява, че е подал молба за закрила само в България. При провеждане на интервюто чуждият гражданин твърди, че е имал проблеми, основани на различната му сексуална ориентация в държавата му по произход. Разказва, че официално е задържан два пъти от властите, не е бил осъждан в К.. Добавя, че му е оказвано физическо и психическо насилие в държавата му на произход по повод задържането. Представя снимков материал за раните които са му нанесени при задържането.

С решение № 4432/07.08.2025г. председателя на ДАБ-МС, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от Закона за убежището и бежанците, е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 84 ал.3 от ЗУБ, подадена е от надлежна страна и е допустима. По същество, същата е частично основателна по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ в предвидената писмена форма и съдържание при спазване на административно-производствените правила. След анализ на представените по делото доказателства и анализ на информацията, съдържаща се в проведените с жалбоподателя интервюта следва извода за неправилност на решението на административния орган в частта му, в която на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец.

С оспореното в настоящото производство решение е прието, че по отношение на кандидата не са

налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, и чл.9 от ЗУБ. В представените в хода на проведеното интервю твърдения, чуждият гражданин обосновава молбата си за закрила заради различната си сексуална ориентация и очаквани бъдещи проблеми при завръщането му в родината си. Органът е изследвал справка изготвена от „Международна дейност“ при ДАБ към МС с вх. № МД-02-318/0,06,2025г., от която е видно, че сексуалната активност на лицата в К. между лица от един и същи пол е забранено съгл. Наказателния кодекс от 2016г, който криминализира действията на „хомосексуалност“ с максимално наказание от пет години лишаване от свобода и глоба, без разлика за мъжете и жените. Има доказателства, че законът се прилага през последните години, като ЛГБТ хората често са обект на арести. Твърденията на молителя, че е бил арестуван два пъти от властите, не са подкрепени с доказателства- документи за арест, медицински удостоверения, свидетелства от трети лица. Лицето е предоставило 3 броя снимки, от които се вижда, че същото има телесни наранявания, без метаданни ясно относно времето на тяхното извършване и от тях не може да се направи извод, че нараняванията са извършени по време на ареста на чуждия гражданин, поради което същите не са годни доказателства . Има открито противоречие в твърденията на молителя, че в началото на 2024г. е бил заплашван от баща си заради различната сексуална ориентация, но те не изглеждат достоверни предвид твърдението, че баща му у починал през 2023г., поради което бежанската му история не се кредитира с доверие и опасенията при завръщането му са хипотетични, представени единствено с цел получаване на международна закрила в република България, тъй като молителят не посочва да е бил съден или осъждан, посочва само, че е бил преследван заради сексуалната му ориентация, заради която е бил арестуван, без твърденията му да могат да се приемат като достоверни за това, поради липса на представени относими доказателства. Няма и убедителен разказ, който да отговаря на изискванията на чл. 8, ал.1 от ЗУБ, поради отсъствието на доказателства и употребените стереотипни факти за обстановката в К. без конкретни факти за посегателства спрямо лицето.

В изпълнение на задълженията по чл.58, ал.10 ЗУБ, административният орган е изискал писмено становище от ДАНС. В постъпилото писмо Рег. № 8012 на 23.07.2025г. в ДАБ при МС, Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), уведомява, че към онзи момент не възразява на лицето Н. Б. Б. да бъде предоставена закрила в Р България. Съобразно чл. 41, ал.1, т.1 ЗДАНС агенцията е органът с изключителна компетентност, по въпросите на националната сигурност, преценката, че дадено лице, кандидатстващо за международна закрила, представлява заплаха за националната сигурност, тя е обвързваща за решаващия орган и последният следва да предостави статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателя в случай, че същия отговоря на изискванията на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Следователно, определящ фактор за предоставяне на статут на бежанец съгласно ЗУБ, а и съгласно Женевската конвенция е съществуването на основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Преценката дали това опасение е основателно следва да бъде направена в светлината на обстоятелствата на всеки случай. Задължение на искащия убежище е да представи необходимите елементи за оценка на истинността на изброените факти и обстоятелства. След като достоверността на твърденията на искащия убежище бъде достатъчно добре установена, не е

необходимо да се търсят детайлни потвърждения на изложените факти, като съмненията следва да се разрешават в полза на искащия убежище, освен ако няма основателни причини това да не се прави. По време на проведеното интервю в административното производство молителят е заявил основателен страх от преследване поради принадлежността си към определена социална група – тази на лицата с хомосексуална ориентация в К..

Съгласно член 1, раздел А, точка 2, първа алинея от Женевската конвенция терминът "бежанец" се прилага към всяко лице, което "при основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, се намира извън страната, чийто гражданин то е и не може да се ползва от закрилата на тази страна или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживееие в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея. Обосноваването на основателен страх от преследване поради принадлежност към определена социална група, както се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение налага изясняване на съдържанието на понятието "определена социална група?".

Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. в член 10, параграф 1, буква г) понятието „принадлежност към определена социална група“ е определено, както следва: 1. При оценяването на мотивите за преследване държавите членки вземат под внимание следните елементи: г) една група се счита за определена социална група, когато по-специално: — нейните членове споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях, и — тази група има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество. В зависимост от условията, преобладаващи в държавата на произход, специфична социална група може да бъде и група, чиито членове имат като обща характеристика определена сексуална ориентация. Сексуалната ориентация не може да се разбира като включваща деяния, обявени за престъпления от националното право на държавите членки. Аспектите, свързани с пола, включително и половата идентичност, се отчитат надлежно за определянето на принадлежност към дадена социална група или установяването на характерна черта на такава група.

Съгласно чл. 10, параграф 1, б. "г", една група се счита за определена социална група, когато по-специално нейните членове споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях, и тази група има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество.

По този начин е несъмнено ясно, че лицата хомосексуалисти може много точно да бъде обхванати от същността на понятието определена социална група, определена по своите вътрешни и неизменими характеристика.

Съгл. чл. 10, параграф 2 от горе-цитираната Директива, когато се преценява основателността на опасенията от преследване на даден молител, фактът дали той действително притежава характеристиката, свързана с раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или с политическо мнение, която е в основата на преследването, е без значение, при положение че според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

В процесния случай жалбоподателят в това съдебно производство обосновава страх от преследване поради принадлежност към определена социална група. При съобразяването на това

обстоятелство, ако приемем за достатъчно само изпълнението на едно от условията по директивата, бихме могли да направим извода, че е достатъчно преследването да е насочено към едно лице, поради причината, че принадлежи към група от лица, които имат обща характеристика. Естествено не е необходимо всеки един от членовете на групата да е обект на едно и също преследване, на преследване поради едно и също основание. Но по отношение на лицето то това е неговият личен, а не нечий друг страх от преследване. Не съществува съмнение в този смисъл, че ако молителят се завърне в страната си на произход, то съществува основателна възможност той да бъде преследван именно поради обстоятелството, че принадлежи към тази социална група.

Във връзка с твърденията на жалбоподателя, по делото са приети, като писмени доказателства, предоставени от него: цветни копия от снимки показващи нанесени наранявания на чужденеца в областта на лакътя на дясната ръка – видима рана и в областта на корема поставена превръзка, за които същият твърди, че са направени от негов приятел, след като е пуснат от ареста и е бил заведен в болница. Представени са в оригинал и превод на български език: Заповед за арест от 25.02.2025г. на негово име от Апелативен съд на крайбрежието, Първоинстанционен съд на Д. – Ндокоти, Прокуратура с която е обвинен в нарушаване на морала „хомосексуалност“ за престъпление по чл. 347, ал.1 от Наказателния кодекс, подписана от Прокурор на Републиката; Призовка № 01 от 06.11.2024г. до чужденеца да се яви на 11.11.2024г. в 11,00часа пред РУ на Крайбрежна съдебна полиция в Д. във връзка с хомосексуално поведение; Призовка № 02 от 19.11.2024г. до чужденеца да се яви на 22.11.2024г. в 10,00часа пред РУ на Крайбрежна съдебна полиция в Д. във връзка с хомосексуално поведение – двете призовки получени от чужденеца; Обявление за издирване от 25.11.2024г. от Президентство на републиката, генерална делегация на националната сигурност, регионална делегация на националната сигурност на крайбрежието, Регионално управление на съдебната полиция на крайбрежието, Служба за съдебни поръчки, съдебна делегация, Разследване на прокуратурата и проследяване на външни и вътрешни дейности, за провеждане на активно издирване на цялата територия на страната на лицето Н. Б. Б., за нарушаване на морала по-конкретно хомосексуалност. Съдът не обсъжда представените от жалбоподателя снимки, защото същите не представляват годно доказателство за установяване на релевантните към спорния предмет обстоятелства.

При изслушването си в съдебно заседание жалбоподателят твърди, че е напуснал К., тъй като от миналата година е преследван от камерунските власти и камерунската общност. Поради сексуалната му ориентация. Не се явил на първата призовка от властите затова му издали втора такава и тъй като не се явил и на нея, властите издали съобщение, че е издирвано лице. Бил заловен от властите, държали го няколко дни, заплашвали го и искали от него да разберат как е станало така че да има такава сексуална ориентация. Пуснали го, като искали да обещае, че ще промени сексуалната си ориентация, но тъй като не се случило, издали заповед за арест и го задържали през февруари 2025г.. По време на задържането бил измъчван, след което го пуснали и той веднага напуснал града, за да търси начин да напусне страната, тъй като заповедта за задържане важала за цялата страна. Сдобил с туристическа виза за Турция. От това което установил в Турция от проучвания в интернет там даже и да имал някакви права, тези права били на хартия и не се спазвали и затова избрал България. В Турция се сдобил с някаква сума пари и се снабдил с френски документи на негово име, които били фалшиви но приятелят който му ги осигурил на му казал това. Тръгнал с автобус за България, където на границата разбрал, че въпросните документи са фалшиви.

Към преписката е представена справка за К. от 09.06.2025г. относно положението на лицата от ЛГБТ - общността и състояние на правата им в К. с вх. № МД-02-318/09.06.2025 г.

В справката е отразено, че в К. сексуалната активност между лицата от един и същи пол е забранено съгласно Наказателния кодекс от 2016г. който криминализира действията „хомосексуалност“. С максимално наказание от 5 години лишаване от свобода и глоба. Първият Наказателен кодекс на К. от 1965г. не криминализира сексуалната активност между лицата от един и същи пол но изменението въведено от 1972г. добавя престъплението „хомосексуалност“, което е запазено и до днес. Има значително доказателства, че законът се прилага през последните години, като ЛГТБ хората често са обект на арести. Масовите арести, произволните задържания, мъченията и насилието, докато са в ареста са често срещани. През последните години има постоянни съобщения за широко разпространена и системна дискриминация и насилие, извършвани срещу ЛГТБ хората, вкл. нападения, тормоз, заплахи, изнудване, мъчения и убийства. В процесния случай молителят не основана страха си от преследване в страната си на произход на изразено политическо мнение, нито поради принадлежността си към определена етническа група, а той основава искането си поради принадлежност към определена социална група. Необходимо е да се подчертае, че с оглед на особения контекст, в който се вписват молбите за международна закрила, декларациите на лице, което търси международна закрила относно сексуалната си ориентация, представляват само отправна точка при оценяването на фактите и обстоятелствата, предвидено в член 4 от Директива 2011/95 (вж. по аналогия решение от 2 декември 2014 г., А и др., С-148/13—С-150/13).

Следователно, макар лицето, което търси международна закрила, да е длъжно да посочи тази ориентация, която е част от личния му живот, молбите за международна закрила, мотивирани с опасение от преследване поради посочената ориентация, също като молбите, в които се посочват други мотиви за преследване, могат да бъдат оценявани в съответствие с член 4 от тази директива. В това отношение следва да се припомни, че сексуалната ориентация представлява характеристика, по която може да се определи принадлежността на молител към определена социална група по смисъла на член 2, буква г) от Директива 2011/95, когато групата от лица, чиито членове споделят една и съща сексуална ориентация, се възприема от заобикалящото я общество като различна (вж. в този смисъл решение от 7 ноември 2013 г., Х и др.), което впрочем се потвърждава от член 10, параграф 1, буква г) от тази директива. Въпреки това от член 10, параграф 2 от тази директива следва, че когато държавите членки преценяват основателността на опасенията от преследване на даден молител, фактът дали той действително притежава характеристиката, свързана с принадлежност към определена социална група, която е в основата на преследването, е без значение, при положение, че според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Следователно за произнасянето по молба за международна закрила, мотивирана с опасение от преследване поради сексуална ориентация, невинаги е необходимо да се преценява истинността на твърденията на молителя за сексуалната му ориентация при оценяването на фактите и обстоятелствата, предвидено в член 4 от посочената директива. При това положение следва да се отбележи, че в член 4, параграф 3 от Директива 2011/95 се изброяват елементите, които компетентните органи трябва да вземат предвид при индивидуалната оценка на молба за международна закрила, и че в член 4, параграф 5 от тази директива се уточняват условията, при които държава членка, която прилага принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, следва да приеме, че някои аспекти на декларациите на молителя не изискват потвърждение. Сред тези условия са по-специално фактът, че само част от декларациите на молителя са преценени за противоречиви и недостоверни и че те не влизат в разрез с наличната и относима за молбата му обща и конкретна информация, както и обстоятелството, че общата достоверност на твърденията на молителя е установена с представените в с.з. писмени

доказателства относно неговото преследване. Всъщност административният орган не подлага на съмнение сексуалната ориентация на молителя (изявления в тази насока не се съдържат в обжалваното решение). Съгласно мотивите, съдържащи се в решение по съединени дела С-199/2012 – С-201/2012, член 10, параграф 1, буква г) от

Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство като разглежданите във всяко от главните производства, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. Член 9, параграф 1 във връзка с член 9, параграф 2, буква в) от Директива 2004/83 трябва да се тълкува в смисъл, че единствено наказуемостта на хомосексуални действия не представлява сама по себе си акт на преследване. От друга страна, наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия и което действително се прилага в приелата подобно законодателство страна на произход, трябва да се счита за несъразмерно или дискриминационно наказание и поради това представлява акт на преследване. От Справката относно К. е видно, че с изменението въведено от 1972г. в Наказателния кодекс от 2016г. на Република К. се добавя престъплението „хомосексуалност“, което е запазено и до днес с максимално наказание от 5 години лишаване от свобода и глоба. Лицето е получило две призовки и е обявено за национално издирване и има издадена Заповед за арест от 10,02,2025г. Следва извода за основателен страх от преследване поради принадлежност към определена социална група.

Настоящата съдебна инстанция съобразява обстоятелството, че принадлежността към определена социално група не е достатъчна предпоставка, за да се определи като възможна за уважаване една молба за предоставяне на международна закрила. Трябва, на следващо място да е налице връзката между преследването и причината за преследването, а именно, че преследването е именно поради принадлежността към определена социална група. От събраните по делото доказателства следва, че подобна връзка е налице. От една страна, е налице заплахата от насилие, като заплахата е лична, от друга страна е налице невъзможност или нежелание на държавата да защити тази определена група лица (дори напротив, тя приема законодателство, което нарушава правата им. По този начин несъмнено се установява, че жалбоподателят в това съдебно производство принадлежи към определена социална група по смисъла на Конвенцията за бежанците, тя е незащитена от държавата. Като част от тази определена социална група той е изложен на риск от преследване, ако се завърне в страната си на произход, като този риск от преследване съществува на цялата територия на страната. Както се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение, съгласно § 29 от преамбюла на директивата едно от условията за признаването на статут на бежанец по смисъла на член 1, буква А от Женевската конвенция е наличието на причинно-следствена връзка между причините за преследване, а именно раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове. Съгласно чл. 2, б. "г" от директивата "бежанец" означава гражданин на трета държава, който поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата, чийто гражданин е, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази държава, или лице без гражданство, което, като се намира по горепосочените причини извън държавата на предишното си обичайно пребиваване, не може или поради такива опасения не желае да се завърне в нея, и по отношение на което не се

прилага член 12.

Налице е и връзката по чл. 9, т. 3 от директивата, а именно по отношение на молителя е налице основателен страх от преследване. В това отношение е важно да се посочи, че изискването членовете на социална група, които споделят една и съща сексуална ориентация, да прикриват тази ориентация противоречи на самото признаване на наличието на характеристика, до такава степен съществена за идентичността, че не би следвало от заинтересованите лица да се изисква да се откажат от нея. Следователно не е допустимо да се очаква, че за да избегне преследване, дадено лице, търсещо убежище, трябва да прикрива своята хомосексуалност в страната си на произход. Следователно заинтересованото лице трябва да получи статут на бежанец съгласно член 13 от Директивата, когато се установи, че при завръщането му в неговата страна на произход неговата хомосексуалност ще го изложи на действителна опасност от преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата. В това отношение не следва да се взема предвид обстоятелството, че той би могъл да избегне опасността чрез по-голямо въздържане от изразяване на сексуалната си ориентация в сравнение с дадено хетеросексуално лице (в този смисъл решение на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-199/12—C-201/12.).

При съобразяване на така направените изводи решението на административния орган следва да бъде отменено в частта му по чл. 75, ал. 1, т.2 от ЗУБ, в частта му, с която се отказва предоставяне на убежище на Н. Б. Б., като при съобразяването на обстоятелството, че актът не позволява решаването на спора по същество от съда, административната преписка в тази ѝ част следва да се върне на административния орган за спазване на указанията по прилагането и тълкуването на закона.

Законосъобразно е решението на административния орган и в частта му, с която на чужденеца е отказан хуманитарен статут. Съобразно съображение 33 от директивата следва да се установят също така стандарти относно определението и съдържанието на статута на субсидиарна закрила. Субсидиарна закрила би следвало да допълни закрилата на бежанците, предвидена в Женевската конвенция. Съгласно съображение 39 от директивата при изпълнение на призива на Стокхолмската програма за създаването на единен статут за бежанците или за лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, и с изключение на дерогациите, които са необходими и обективно обосновани, на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се предоставят същите права и предимства като тези, които са предоставени на бежанците съгласно настоящата директива, и те следва да отговарят на същите условия с оглед предоставянето. Съгласно чл. 2 от директивата, б. „е“ лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила означава гражданин на трета държава или лице без гражданство, които не отговарят на условията за бежанец, но за които има сериозни основания да се смята, че ако бъдат изпратени обратно в държавата на произход, или в случай на лице без гражданство — в държавата на предишното му обичайно пребиваване, биха били изложени на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на член 15, и по отношение на които не се прилага член 17, параграфи 1 и 2, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрилата на тази държава. Съгласно б. "ж" статут на субсидиарна закрила означава признаването от държава членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила. Условията за предоставяне на субсидиарна закрила, така както са дефинирани в чл. 15 са наличието на тежки посегателства, които могат да имат една от следните форми – смъртно наказание или екзекуция (б. „а“), изтезание или нечовешко или унижително отношение, или наказание, наложено на молител в държавата на произход (по б. „б“), тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие

в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (по б. "в?)).

В процесния случай преценката следва да бъде направена по отношение на една от формите на тежко посегателство, а именно тази, доколкото и от страна на чужденеца не се обосновава наличието по отношение на него на осъждане на смъртно наказание или екзекуция, а и не се установяват тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, доколкото страните не спорят по отношение на обстоятелството, че на територията на К. не е налице безогледно насилие при въоръжен вътрешен или международен конфликт и спрямо него няма „лични“ заплахи - насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращо протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи.

В чл. 75, ал. 2, изречение първо от Закона за убежището и бежанците е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут от страна на директора на Държавната агенция за бежанците се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. При съобразяване на обстоятелството, че по отношение на чужденеца е налице отговаряне на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и при съобразяване на изводите, направени по отношение на предоставянето на хуманитарен статут (общи изводи), настоящата съдебна инстанция съобразява обстоятелството за липсата на безогледно насилие в страната на произход на чужденеца поради наличието на въоръжен вътрешен конфликт.

От установената информация, обаче не се установява безогледно насилие на територията на Република К..

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4432/07.08.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, в частта му, в която на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена молбата на Н. Б. Б., гражданин на К., [дата на раждане] в [населено място], К., за предоставяне на статут на бежанец.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Б. Б., гражданин на К., [дата на раждане] в [населено място], К. срещу решение № 4432/07.08.2025 г., на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, в частта му, в която на основание чл. 75, ал. 1, т. 4 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена молбата на Н. Б. Б., гражданин на К., [дата на раждане] в [населено място], К., за предоставяне на хуманитарен статут.

ВРЪЩА административната преписка на председателя на Държавната агенция за бежанците в частта на отмененото Решение № 4432/07.08.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците за произнасяне по молбата на Н. Б. Б., при спазване на дадените указания по прилагането и тълкуването на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: